

“ GU GU, GU GU, GU GU (Nerde?)”

Yazımın başlığından bir şey anlamadığınızı biliyorum. İlerleyen satırlarımda anlayacağınızı umarak buraya bir nokta koyuyorum ve bir haftadır, millet olarak çektiğimiz, hala da yüreğimizi kor gibi yakan ve belki de yaralar sarılıncaya kadar acılarına ortak olacağımız depremde kardeşlerimizin acılarına ve acımıza dönmek istiyorum.

Dağlar yarılrken, ovalar parçalanırken yaşadığımız asrın felaketini dünya dile getirirken, içimizdekilerin birilerinin hadi ününü de söyleyeyim bir milletvekilinin devletimizin kusuru olarak görüp: “ Böyle bir devletin düşmanı olmak haktır ve meşrudur.” diyerek acımızı katmerleştirmesine ne demeli? Sizin de benim de sadece yutkundüğümü sanıyorum. Bütün bu densizlere karşı Millet olarak yaşadığımız asrın felaketini izledikçe soframızda lokmalarımız boğazımızda düğümliyor. Ama bütün bunların yanında içimizi ferahlatan çokça olaylara da şahit olunca gönlümüz biraz olsun ferahlıyor.

En sade vatandaşımızdan, tepemizdeki büyüklerimize ve varlıklı insanlarımıza kadar askerimiz, polisimiz, Afad ve Umkemiz herkes depremde kardeşlerimize yardım ulaştırmak üzere bir seferberlik halinde. Ülkemizin her tarafından toplanan yardımlar gençler tarafından paketlenerek tırlara yüklenmesi, çocukların en sevdiği oyuncağını veya biriktirdiği kumbarasını depremde kardeşlerimize göndermesi, üniversite de okuyan torunumun enkaz altında kalan sınıf arkadaşının ailesi için arkadaşları arasında açtığı yardım kampanyası, Konya’da ilkokulda okuyan torunumun kampanyaya katılması, İstanbul Pendik ‘de okul müdürü meslektaşım Selami Çiçek bey kardeşimin tatilde bulunan öğrencilerini toplayarak deprem bölgeleri için öğrencileri ve velileri ile depremedeler için yaptığı çalışmalar, iki kolunu, ve bir gözünü askerde kaybeden gazimiz Bayram Yılmaz kardeşimin yardım kolilerini kucaklayıp tırlara taşınması karşısında gördüklerinizi ve gördüklerimi satırlara dökecek ifadeler bulamıyorum.

Sahabeler peygamberimize soruyor: “ Yaresülellah sevap nedir, günah nedir?” cevap çok açık ve net: “ İşlediğinizde gönlünüzde sıkıntı uyandıran şeyler günah, işlediğinizde gönlünüzde ferahlık uyandıran şeyler de sevaptır” buyuruyor. Milletimizin ve gençlerimizin depremde kardeşlerimizin acılarına ortak olmak için gösterdikleri gayretle, aile olarak kendimizin de AFAD ve KIZILAY’a gücümüz nispetindeki katkımızla gönlümüzü ferahlatmaya çalıştık. Depremedeler için devletimize destek olan herkesten Rabbim razı olsun.

Deprem yazısı için bu yazıyı yazarken bilgi ve birikimine imrendiğim, kendilerinden de faydalandığım eğitimci Sayın Mustafa Pala kardeşimden Hatay'ın yetiştirdiği ünlü fikir adamımız Cemil Meriç'in bir yazısını aldım.

“ Biz bu toprağın öz evladını iki özelliğiyle tanırız. Cenk zamanı canını esirgemez, buhran zamanı malını. Bu toprağın hainini de iki özelliğiyle tanırız. Cenk zamanı arkadan vurur, buhran zamanı kalbinden. Artık sağcı solcu kalmadı. Elimizde bir vatan kaldı, bir de vatan hainleri. Cemil Meriç”

“ Sevinçler paylaşınca çoğalır, acılar paylaşınca azalmış.” diye, bugünleri ifade eden çok güzel bir atasözümüz var. Milletimizin kahir ekseriyeti acıları azaltmak için seferber olurken, bu toprağın ve bu milletin değerleriyle bir türlü örtüşemeyen tıpsızlar milletimizin acısıyla bayram havası yaşadılar. Neymiş: “ Koliler üzerinde Bira şişesinin resmi olduğu için koliler teslim alınmamış, baraj patlamış, Kurtarıcı kardeşlerimizin her can kurtarışıyla “ Tekbir” sedaları, aç-susuz, uykusuz enkaz altında kalan kardeşlerimizi kurtarmak için Diyanet Vakfı görevlisi Hafız kardeşimizin arka cebindeki telefonu, düşmesin diye çıkarıp ön cebine koymasını “ Suriyeli genç kurtarma ekiplerinin telefonunu çaldı” diye çıkan yalan yanlış bir haberi, yıllarca yazılarını okuduğum birinin ağzının suyu aka aka dillendirmesi, ne kadar tiksindirici idi. Bu tür densizliklere söyleyecek söz bulamıyorum.

Şimdi yazımın başlığı “ GU GU, GU GU, GU GU’ Nerede? ye gelelim.

Hatay'da “ Ronesans Residans”ın müteahhidi Mehmet Yaşar ÇOŞKUN'un “ Cennetten Bir kare “ olarak pazarlayıp sattığı binalar, içinde yaşayan kardeşlerimize cehennem olurken, kurtuluşu yurt dışına kaçmakta buluyor ve İstanbul'da hava alanında yakalanıp adalete teslim ediliyor. Adı geçen bu müteahhitle ilgili Hatay Belediye Başkanı depremde viraneye dönüşen binanın müteahhidi ile ilgili: “Orası eski mimarlar odası başkanımızın yapmış olduğu bir bina. Bu arkadaşımız gerçekten idealist bir insan.” diyerek, koskoca milletin akıyla alay eder gibi laflar etti. Bu laflar aklımda kalan “ GU GU GU nerede?” hikâyesini hatırlattı.

Yıllarca önce vaktiyle ülkenin birinde malı mülkü sayesinde o ülkenin hatırı sayılır birinin dünyada eşi benzeri olmayan bir şatosu varmış. Kuleleri ve duvarları gökyüzüne yükselirmiş. Tıpkı Hatay Mimarlar Odası eski Başkanı Mehmet Çoşkun'un “ Cennette Bir kare olarak” pazarladığı Hatay'ı kuş bakışı seyreden Residansları gibi. Ülkenin büyük adamları, şehrin bürokratları şatonun sahibine yakın olabilmek için onunla dost olmanın yollarını ararmış. Onunla dost olmak,

şatoya girip çıkmak ayrıcalıklıymış. Ama şimdi, bir kumru, aynı şatonun dünyaya bakan saçaklarında “ Gu gu , gu gu, gu gu... Nerede.... Nerede? o ihtişam, o kudret nerede?” diye sabah akşam ötermiş.

Zamanla onun binalarına gerekli denetim yapmayanlar, ona yakın olmak, ona dost olmak isteyen ilgililer şimdi nerede? Enkaz altında kalan kardeşlerimizin acı ve iniltileri acaba onların vicdanlarında bir titreşim yapıyor mu ki...

Depreme dayanıklı evden önce şan, şöhret, makam, mevki, rütbe ve servete karşı boyun eğmeyen, el etek öpmeyen, depreme karşı adam yetiştirmenin gerekli olduğu, bu depremle daha iyi anlaşıldığını sanıyorum. Yine de bu felaketten ders alamazsak "Çarşambayı sel aldı" türküsünü söylemeye devam ederiz.www.kadirkeskin.net